

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Elfte kapitlet – i vilket Zeke åker lastbil och vi får reda på hur fort en människa kan springa

Ett par gånger hände det att jag behövdes för något annat jobb. Då handlade det om att åka med i en lastbil och hjälpa chauffören. Första gången det hände fick jag hänga med en fet liten gubbe som körde tvätt till MAS, det vill säga sjukhuset. Bengt hette han och han hämtade upp mig på magasinet och så körde vi bilen, som redan var lastad med ren tvätt, till sjukhuset. När vi lämnat den på de olika avdelningarna körde vi runt bilen till baksidan och gick ner i kulvertarna där smutsvätten samlades. Det var säckar i olika färger beroende på vad de innehöll. Jag gillade inte att springa omkring på sjukhuset. Värst var onkologen. Där hade jag inte satt min fot sedan morsan dog. Jag mådde fysiskt dåligt när jag var tvungen att gå in i vestibulen och känna den speciella sjukhuslukten. Tvätten var inte heller särskilt trevlig. På vissa ställen luktade det piss, på alkoholkliniken stank det spy och på KK var de vita säckarna missfärgade av gulröda flytningar av något slag. Fast de betydde åtminstone att något positivt hade hänt. När vi fyllt bilen med skittvätt drog vi ut till tvätteriet i Arlov.

– Jobbar det någon Hanna där, frågade jag.

– Hur fan ska jag kunna vet det?

Tydligen hade han aldrig lyssnat på Nationalteatern. Han verkade vara mer av en dansbandskille. Satt och sjöng med till låtarna på lokalradion. Framför allt gillade han ”När en flicka pratar skånska”. Jag hade lust att be honom hålla flabben. Men det gjorde jag aldrig. När vi lossat skiten tog vi frukostrast. I fikarummet satt de andra gubbarna som också körde tvätt. De pratade trav, supa och skit om Bernard.

– Vet du vad den jäveln sa till mig? På 27:an ska de bara ha en låda, men de ska ha skiten tre dagar i veckan, och vi har inget annat i den hissen mer än på fredagar. Därför tyckte jag att jag kunde ställa lådan i trappan där nere, men nej, då började ju kärringen där uppe skrika som fan. När jag sa att jag skiter i vad hon säger, att jag ställer lådan i trappan, så ringde hon till Bernard. Ja, så nu får jag åka hela den jävla vägen upp för att lämna en jävla låda. Han tror fan att vi har hur mycket tid som helst.

– Ja, det är så det blir när man hamnar inne på kontoret. Då glömmer man fort som fan hur det är att köra själv.

– Han här har bott granne med Bernard.

– Har du det?

– Inte jag men min morsa gjorde det en gång i tiden.

– Fy fan för att bo granne med den jävla skiten.

Bengan var en otrevlig liten tjock jävel som surade för att han måste visa mig hur jag skulle göra och var jag skulle ställa grejorna. Han verkade tycka att jag var dum i huvudet som inte visste precis allt som han visste fast han hade kört samma jävla tvättrunda i sjutton år medan det var min första dag. Dessutom envisades han med att dra rasistiska skämt och blev sur när jag inte skrattade.

– Titta, där går en apa. De kan man få att göra vad som helst.

Jag borde ha bett honom hålla käften. I stället gjorde jag det själv. På väg tillbaka till sjukhuset körde han världens omväg bara för att köpa billiga cigarettlimpor.

– Det var en jävla tur att jag kom på det. Annars hade man inte haft något att röka i helgen.

På eftermiddagen när vi tog rast och Bengt satte sig och tog en kopp kaffe i cafeterian så gick jag på dass. Inte för att jag behövde skita, utan för att slippa idioten i några minuter. När jag kom ut satt han och rökte en cigarett.

– Har du snackat med Telia?

Jag fattade inte vad han yrade om.

– Har du aldrig hört att man säger ”lägga en kabel”.

– Jo.

– Kabel, Telia. Fattar du inte?

Jag försökte åstadkomma något som påminde om ett skratt. Det var svårt. Själv tyckte han att det hur roligt som helst. Antagligen hade han kommit på det själv.

När vi fyllt skåpet med smutstvättsvagnar tog vi en sista vända ut till Arlööv. Efter att ha lossat på ena sidan byggnaden körde vi runt för att lasta ren tvätt till morgondagen. Det fanns tre luckor att backa till vid, men bara två hissar som ledde ner till tvätteriet.

– Amen vad fan. Är alla här samtidigt idag? Nu blir vi ju aldrig klara.

På förmiddagen hade vi stått och glott när en annan bil lastade, men nu hjälptes alla åt.

Tjockisarna sprang till och med för att få in vagnarna så fort som möjligt. De hade ingen övertidsersättning för det togs för givet att man hann med jobbet ändå. Prick klockan fyra skulle nycklarna hängas på tavlan, annars var det katastrof.

– Spring, skrek Bengt till mig, halv på skämt, halvt på allvar.

– Nej, sa jag.

Vad fan skulle jag springa för? Hade inte han kört rundor för att köpa cigaretter så hade vi inte varit sena. Det var hans fel. Varför skulle jag rusa som en iller för att komma hem fem minuter tidigare för? Vad fanns där som lockade?

– Han vill inte springa, skrek Bengt.

– Vad fan, sa en vad de andra, en fet, skäggig gubbe med vinterjackan knäppt ända upp till hakan trots att vi var inomhus.

– Nu ska man ju inte vara här. Nu ska man stå hemma i duschen och tvåla in kodden.

Tjugofem minuter senare satt jag i mitt senapsgula badkar och tvålade in kodden. Med väldigt snabba rörelser. Det var skönt men inte så skönt att det var värt att springa livet ur sig för.

En dag när jag kom in genom dörren på jobb högg Bernard mig direkt.

– Det är en kille som sjukat sig nu på morgonen, så du får åka med som hjälpare idag.

Chauffören har redan kommit och står och väntar på dig där ute. Det är spritrundan, men jag tror att det är rätt lugnt idag. Det stora problemet är att komma överens med Björkhagen. Men du är ju inte dummare än att du kan ta för dig. Annars får du skicka honom till mig.

Björkhagen var en liten, mager kille med skabbigt skägg och stripigt mörkt hår. I handen höll han en rykande pipa. Ögonen var vattniga och han luktade gammal fylla lång väg.

– Är det du som är Zeke, sa han när jag klättrade upp i hytten.

– Det stämmer.

– Då kör vi väl. Så att inte Bernard kommer ut och börjar gorma.

Vi körde tillbaka nästan exakt samma väg som jag cyklade till jobb och svängde in på en tvärgata till Östra Förstadsgatan nästan ända uppe vid Värnhemstorget. Jag fattade inte vad fan vi hade där att göra. Det fanns inga restauranger att leverera sprit till på den här gatan. Björkhagen backade in genom en stor infart och stannade.

– Okej, det är hjälparens uppgift att hålla reda på pappren så du får ta den där mappen med dig.

– Okej.

Vi hoppade ur och jag såg att han hade backat till vid en låg liten lastbrygga.

– Ring på klockan så kommer de och öppnar.

Det satt en ringklocka bredvid en liten skylt där det stod Systembolaget. Nu först fattade jag att vi var på baksidan av Systemet uppe vid Värnhem. Tydligt hade de något slags huvudlager här. En liten skallig man kom och öppnade.

– Godmiddag, godmiddag, sa han. Så herrarna har vaknat äntligen.

Det var ju lustigt eftersom klockan var halv åtta på morgonen.

– Persson har lagt sig sjuk den jävla simulanten så det är därför vi är lite sena, sa Björkhagen.

Vi gick in på kontoret. Jag höll i mappen och kände mig bortkommen.

– Så du har en ny pärmbarare idag?

– Jepp.

– Akta dig för Björkhagen. Han är inte riktigt riktig i huvudet.

– Är det någon du ska akta dig för så är det den här jäveln. Annars kan du bli sån.

Antagligen var de lika skojfriska varje dag och utväxlade samma torftiga skämt.

– Egentligen är det hjälparens uppgift att kolla på följesedlarna och lägga dem i rätt ordning, men eftersom du inte varit med förr så gör jag det. Det är för att man ska slippa köra kors och tvärs genom stan.

Han bläddrade igenom en bunke papper och sorterade dem i den ordningen han ville ha dem.

– Så och när man gjort det så ger man packen till chefen här och så kör han fram pallarna i rätt ordning. Kan du sköta liften?

Det kunde jag. Upp och ner och tilt och den skiten.

– Då gör du det så står jag där uppe och sätter in pallarna för man måste lasta så att det inte blir ojämnt.

Så den lille skallige körde fram pallar med backar med vin och öl och stora ölfat, jag körde liften upp och ner och Björkhagen hade en liten handtruck till att sätta pallarna som han ville ha dem. När det var klart stängde vi igen och körde.

– Han är en sån jävla kukskalle den där, sa Björkhagen.

Från Östra Förstadsgatan körde vi upp till Gustav Adolfs torg och tog ner på Södergatan där det var tillåtet att köra innan elva om man skulle leverera något. Han svängde ner på Skomakargatan för att till slut stanna på Lilla torg. Hälften av pallarna skulle av här och in på de olika krogarna.

– De tjänar en jävla massa pengar här, de jävla svinen, sa Björkhagen. Ta första lappen i högen och kom med.

Det var ett helvete att dra pallarna med handtrucken över kullerstenen. Björkhagen drog och mitt jobb var att dels putta på, dels se till så att inte skiten rasade och föll i backen. Värst var de stora ölfaten. Det var väl ingen risk att de skulle gå sönder men de var så in i helvete tunga. Rena mordet på min rygg. Det tog lång tid på Lilla torg. När vi väl var klara där hade vi mest små restauranger på olika håll i stan.

– Här inne är det alltid en jävla fitta som tar emot. Varenda gång så säger hon att vi ska bära ner skiten i en skrubb i källaren. Jag har sagt till Bernard att jag inte gör den skiten. Det är mitt jobb att leverera, sen kan de ställa grejorna var fan de vill. Bara de gör det själv.

Vi steg ur, fick ner pallen och drog bort den till varuintaget på baksidan av restaurangen där tanten stod och väntade.

– Då ställer vi det här innanför dörren, sa Björkhagen.

– Nej, jag ska ha det där nere. Det har jag sagt och han på kontoret har sagt att ni ska göra det.

– Och jag har sagt till honom att jag bär inte ner skiten där nere. Du kan säga vad du vill, men det är inte mitt jobb.

Sur som en citron blev hon och jag försökte hålla mig i bakgrunden. Jag hade heller ingen lust att bära tunga ölbackar ner för en brant smal trappa. Motvilligt skrev hon på följesedeln.

– Bernard och jag har rykt ihop om den kärringen flera gånger, men jag ger mig inte, sa Björkhagen när vi satt i bilen igen. Han hade bara kört runt hörnet och nu stod vi still vid trottoaren och han blossade på sin pipa. Det var lunchtid, så jag tog fram mina mackor.

– Jag äter aldrig mitt på dagen, sa han.

Han drog sig inte för att röka medan jag satt och åt och trots att han öppnat en liten glipa av fönstret kom små pustar av sur piprök bort till mig.

– Fast jag brukar komma rätt bra överens med Bernard för det mesta. Man kan nog säga att vi bara grälar en eller ett par gånger i veckan. Riktiga jävla bråk blir det bara typ en gång i månaden.

– Jaha ja.

– Jag hörde att du är journalist.

– Ja, om man menar att jag har gått utbildningen. Fast om jag är journalist vet jag inte.

– Vad är det då för slags journalist du vill bli?

– Jag vet faktiskt inte. Det är så dåligt med jobb att man får ta vad man får. De flesta börjar som lokalreporter någonstans.

– Sportjournalist hade väl varit något? Sitta och snacka i tv.

– Jag tror nog inte de skulle vilja ha mig.

– Vadå. Det är väl inte något speciellt med dem som är där nu. Själv är jag inte så intresserad, men jag tittade på VM i friidrott i somras. Kollade du på det?

– Lite grann.

– Jag såg när de sprang 100 meter. Det är ju in i helvete vad de kan springa. Negrer är de allihop också. Dom springer ju bara fortare och fortare. Snart så springer dom väl 100 meter på fem sekunder.

Jag sket fullkomligt i om de dopingstinna idioterna sprang på fem sekunder eller inte. Jag hade inte brytt mig sedan Ben Johnson åkte fast i Seoul. Då sprang han på 9,79 och vad jag visste hade de precis nått hans tider igen. Jag hade ett svagt minne av att en kille från Bahamas eller något annat örike i Västindien hade slagit världsrekord under sommaren. 9,76 eller 9,77 eller något sådant. Det var så jävla löjligt. En hundradel hit eller dit och hela världen fick tokspel.

– Tror du verkligen det, sa jag. Har de inte stått ganska still de senaste tjugo åren? Någon gång borde de nå gränsen för den mänskliga förmågan.

– Nä, sa Björkhagen och sög på sin pipa. Utvecklingen går framåt hela tiden. Du är väl inte gammal nog för att ha sett OS 1968. Då när han Beamon hoppade. Vad var det, 8,90? Fan, han bara flög och flög och landade aldrig, och innan han hoppade det så var världsrekordet inte mer än en fem sex meter.

Amen för jävelen. Till och med jag visste att Jesse Owens hoppade åtta meter och det var 1936. Den här idioten visste ju för fan inte ett skit. Men det vågade jag inte säga till honom. Jag bara fortsatte att tugga på mina mackor.

– Du vet, jag har tänkt en hel del på det här. Man sitter hemma och blir lite så där, vad heter det, filosofisk och så va. Om de fortsätter att springa fortare och fortare så är de ju snart nere på noll och vad ska de göra då? Springa baklänges eller?

Vad svarar man på något sånt? Världen är full av dumskallar.

– Nej, nu får vi sätta lite fart. Har du ätit upp förresten? Vad är nästa?

Det var en kinarestaurang.

– Jaså, det är den jävla kinesen. Han slarvar med betalningen så han ska betala kontant, den jävla kuken, annars tar vi lasset med oss hem igen.

Björkhagen fick pengar i ett kuvert. Kinarestaurangen fick sina grejor. Nästa ställe låg nere i Limhamn. Jag satt och slöade till i hytten medan vi studsade fram på den ojämna Limhamnsvägen.

– De har en brud här inne som har de finaste pattarna jag någonsin har sett. Fan alltså, de rör sig inte när hon går. Du vet, de brukar ju studsa lite eller gunga om det är en gammal kärring med hängpattar. Men den här har fan de fastaste pattarna jag har sett. Hon brukar alltid se kåt ut också när man kommer med grejorna.

Det var bara tre backar de skulle ha. Mest vin så vi tog det i händerna och gick in.

– Där kommer hon, viskade Björkhagen till mig. Högt sa han:

– Här kommer vi med lite gott gottigottgott.

– Jamen vad fint. Ni kan ställa det här bara.

– Ah, var du inte så blyg. Säg var du vill ha det så bär vi det dit.

– Men jag vill ha det här, tack, så tar vi hand om det sen.

Hon såg inte så kåt ut tyckte jag. Mer vänligt overseende och angelägen om att vi skulle försvinna så fort som möjligt. När hon skrivit på följesedeln så fanns det ju ingen anledning för oss att stanna kvar.

– Då ses vi nästa vecka, sa Björkhagen.

Det var jävelen vad han var gentil helt plötsligt, den grisen.

– Ja ja ja, sa han när vi kom ut på gatan igen.

– Nej, nu får vi ta det lite lugnt så att vi inte kommer tillbaka för tidigt och åker på jobb.

Han stoppade sin pipa och satt och rökte medan jag tittade ut på gatan. Jag var törstig för jag hade inte druckit på hela dagen.

– Hinner jag gå bort till affären där och köpa något att dricka?

– Ja, för fan.

Jag småsprang bort till den lilla tobaksaffären för det var råkallt och regnet hängde i luften.

Det blåste mer här ute än det gjorde inne i stan. Jag kastade ett öga på löpsedlarna, men visste inte vem de så kallade kändisarna var som hängdes ut just denna dag. Butiken var liten men sortimentet av sockrade drycker var stort. Jag var inte sugen på något kolsyrat skit, utan valde mellan Festis och iste. De kom med nya smaker hela tiden verkade det som. När jag var liten fanns det äpple och apelsin och man drack med sugrör ur en tetraförpackning. Trekant kallade vi det. Man fick dem hemma hos mormor och morfar. Nu fattade man inte vad det var skiten skulle smaka. Helt obegripliga blandningar. Hur fan smakade kaktus och drakblomma och allt vad det var? Innehållet såg lika giftigt ut i alla flaskorna. Jag tog en iste.

– Fan vilken tid det tog, sa Björkhagen när jag kom tillbaka.

Han hade redan startat motorn. Sista stoppet var Systembolaget igen. Vi skulle lämna tomglas som vi fått i retur av restaurangerna. Samma skalliga gubbe kom och öppnade. Lika torra skämt utväxlades.

– Då tar vi varsin flaska whisky, chefen, som tack för hjälpen.

– Ni kan få en kaka. Det är vad vi kan bjuda på.

Han sträckte fram en burk. Jag tog en, Björkhagen tog fyra. När vi kom ut till bilen sa han:

– Vänta du här. Jag ska bara runt hörnet och köpa något gott till ikväll.

Jag satt och rullade tummarna i över tio minuter innan han kom tillbaka med en liten grön kasse. Om han gick runt hörnet varje dag så var det inte konstigt att han var glansig i ögonen och luktade gammal fylla på morgnarna. Han var faktiskt fortfarande glansig i ögonen och han luktade illa på alla möjliga sätt.

– Nu åker vi tillbaka och går och maskar på magasinet så att vi inte åker på jobb.

– Hur gick det att åka med kukajävelen Björkhagen, frågade Bernard när jag kom in på kontoret.

– Han var helt okej.

– Han är en jävla fubbickajävel, det är vad han är, sa Bernard.